

Drugi ovogodišnji broj »Kateheze« nudi vam, drage čitateljice i čitatelji, šest članaka o raznovrsnim i, nadam se, vama zanimljivim i korisnim temama. U prvom članku tajnik Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije, T. Markić, govori o tome tko je i kada sazvaio tu sinodu te što je sve dosad učinjeno tijekom priprema za njezino održavanje. Upoznavanje s tijekom priprave Sinode više je nego poželjno i potrebno. Bilo bi naime loše kad bi tako veliki i važni događaji, kao što su (nad)biskupijske sinode, prošli nezapaženo. To valja naglasiti iz nekoliko razloga. Ponajprije, uredništvo ovoga časopisa nalazi se od prvoga broja pa sve do danas u gradu Zagrebu, dakle u sjedištu nadbiskupije koja sada priprema svoju sinodu. Nadalje, na toj se sinodi posebno raspravlja i o katehezi i pastoralu mladih. U njezinu pripremu uključeni su i brojni vjeroučitelji, katehete i katehetičari. Napokon, to je važan događaj i za našu sveukupnu hrvatsku katoličku javnost. Bude li naime ova sinoda uspjela barem malo pokrenuti katolike u našoj nadbiskupiji, to će biti dobar pomak i poticaj i za sve ostale hrvatske biskupije i katolike. Dosad učinjeno potkrepljuje našu nadu i pokazuje nam da bi stvarno moglo biti tako. Budući da je to, kao što se ističe i u članku, doista »velik pothvat«, ne treba nas čuditi niti što priprema »zahtijeva duže vrijeme i angažman mnogih«. Članak je sažet i pouzdan vodič kroz dosadašnje pripreme kao i za ono što tek treba učiniti. Nadajmo se da će on biti i dobro nadahnuće mnogima da se prema svojim mogućnostima, izravno i neizravno, uključe u daljnje pripreme i rad te s još većom pozornošću prate zbivanja oko Sinode.

Drugi nas članak upoznaje sa suradničkim učenjem, koje je jedna od važnih tema odgoja općenito i vjerskog odgoja posebno. A. T. Filipović piše o glavnim značajkama komunitarno-socijalnog odgoja i važnosti socijalne sastavnice u vjerskom odgoju i katehezi. Budući da je riječ o nečemu što je veoma često u raznim područjima sveopćega ljudskog života i rada, bit će zanimljivo prisjetiti se glavnih povijesnih trenutaka i područja na kojima se suradničko učenje općenito koristi i promiče. Zajedništvo je jedna od temeljnih značajki kršćanstva, pa je time suradničko učenje, koje učenike upućuje jedne na druge, tim poželjnije i prihvatljivije i u vjerskom odgoju i katehezi. Vjeroučitelj i kateheta tu imaju prigodu u praksi pokazati svoju dijakonijsku otvorenost, ali i pedagošku kompetentnost. Imaju li se na umu i konkretne okolnosti društva u kojemu živimo, sve je to još aktualnije i potrebnije.

U to da život s drugim ljudima, pa tako i s mladima, nije uvijek jednostavan i lak sigurno smo se već svi imali prilike i osobno uvjeriti. O raznim vidovima problematike

mladih s poremećajima u ponašanju govori nam u svom gotovo panoramskom članku vjeroučiteljica Tonka Odobašić. Njeno razmatranje nekih značajki mladih može nam biti poticaj na konkretne susrete s pojedinim mladim ljudima i njihovim problemima. Bolje upoznavanje mladih i njihovih problema, kao i literature i istraživanja provedenih na našim prostorima, pomoći će da nam razmišljanje bude utemeljenije, pa će zatim i naše djelovanje, nadajmo se, moći biti uravnoteženije i kompetentnije. Religioznost mladih i razni poremećaji na koje se nailazi kod nekih mladih dio su naše stvarnosti. Kako u takvim okolnostima promicati vrijedan općeljudski odgoj, a zatim posebno i vjerski odgoj i katehezu? Odgovor na to pitanje nije ni lak ni jednostavan. Međutim, sigurno je, kao što tvrdi i autorica, da je i u tim slučajevima važna i više nego dobrodošla suradnja raznih čimbenika. Upoznavanje s nekim konkretnim crkvenim pothvatima na tom području može biti poticaj i za naše osobno još aktivnije uključivanje u promicanje pozitivnog razvoja mladih.

Sljedeća tri članka poziv su na daljnje širenje naših obzorja. Mauro Mantovani piše o pozitivnoj ulozi kršćanstva ne samo u prošlosti nego i u sadašnjosti i budućnosti Europe. Pritom nas uvodi u dublje poznavanje misli pape Benedikta XVI, koji »promiče konstruktivnu kritiku modernog razuma i potiče na traženje istine o čovjeku, svijetu i Bogu«.

Nikad dovoljno upoznat svijet mladih i zagonetke koje u sebi kriju mladi i njihova religioznost u Europi općenito, tema su o kojoj razmišlja J. Martín Velasco. On nas upoznaje s činjenicama i postojećom krizom prenošenja kršćanstva u Europi. Sve ga to potiče da pokuša ukratko opisati kako bi moglo i trebalo izgledati kršćanstvo u 21. stoljeću. Posebice naglašava važnost njegovanja iskustva vjere i u tome smislu ističe aktualnost i važnost kršćanske solidarnosti.

Govoreći o njihovu odnosu prema moralu i moralnome, P. Carloti nas poziva da se ponovno usredotočimo na mlade. Kao jednu od nezaobilaznih tema spominje i (ne)moćnost postojanja etički neutralnog društva, a nakon toga progovara o odnosu mladih prema životu. Bit će zanimljivo pročitati i je li moguće govoriti o »laičkom« utemeljenju etike. Iako ukratko, u istom se članku govori i o nekim drugim uvijek aktualnim etičkim temama, kao što su: grijeh, savjest, emocije i želje, kreposti, spolnost, Božje zapovijedi.

U svemu tome valja imati na umu ono što je rekao veliki poznavatelj i odgajatelj mladih, don Bosco: »Lako je i lijepo činiti dobro!« Možda će nam u tome pomoći i neka od knjiga s kojima se možete ukratko upoznati u završnom prilogu, »Recenzijama i prikazima«.

Urednik